

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **T. N. H.**
narozený X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. OAM-1450/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. OAM-1450/ZA-ZA11-D07-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12 900 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Shrnutí obsahu správního spisu

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 23. 8. 2025, č. j. KRPU-155723-26/ČJ-2025-040022-SV, byl žalobce vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a to na 2 roky. Z odůvodnění vyplývá, že žalobce získal v Maďarsku pobytovou kartu s platností do 12. 6. 2026, nicméně dne 3. 7. 2025 toto oprávnění k pobytu pozbyl. Od té doby pobývá v schengenském prostoru neoprávněně.
2. Dne 22. 12. 2025 žalobce požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že dne 10. 10. 2024 přiletěl do Maďarska. Tam pracoval ve výrobně bot. Od února 2025 je v České republice u svého bratrance. Při pohovoru k žádosti uvedl, že do ČR přijel na návštěvu za bratrancem. Zde se dozvěděl, že v Maďarsku přišel o pobyt. Tak zde zůstal. V Maďarsku žádné problémy neměl. O mezinárodní ochranu v ČR požádal, protože tady chtěl pracovat. Navíc má v ČR bratrance a ještě bratra. Ve Vietnamu se zadlužil.
3. Dne 13. 1. 2026 žalovaný požádal maďarské orgány o převzetí žalobce s odkazem na čl. 12 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“).
4. Žalovaný následně založil do správního spisu Informace svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) ze dne 6. 10. 2025 k fungování maďarského azylového systému a Informace Státního generálního ředitelství Maďarska pro dohled nad cizinci (dále „NDGAP“) poskytnuté Agentuře Evropské unie pro otázky azylu ohledně procesních prvků a práv žadatelů podléhajících přemístění dle Dublinského nařízení do Maďarska z května 2023.
5. Dne 21. 1. 2026 Maďarsko akceptovalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Současně uvedlo, že žalobce měl v Maďarsku platný pobyt do 14. 7. 2025 za účelem zaměstnání. Udělené pobytové oprávnění mu bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 11. 4. 2025.
6. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 10. 2. 2026 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, a současně rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 nařízení Dublin III je Maďarsko.
7. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že Maďarsko je příslušné k posouzení žádosti na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, protože žalobce byl držitelem pobytového oprávnění vydaného Maďarskem dne 15. 11. 2024 s platností do 12. 6. 2026. Toto pobytové oprávnění mu bylo zneplatněno 11. 4. 2025, tedy před méně než dvěma roky. Dne 29. 1. 2026 žalovaný obdržel informaci, že Maďarsko svoji příslušnost uznalo. Žalovaný se dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

zabýval tím, zda v případě maďarského azylového systému neexistují závažné důvody domnívat se, že trpí systémovými nedostatky. Z výše zmíněných informací však dovodil, že takovými nedostatky netrpí. Ostatně žalobce žádné konkrétní nedostatky ani netvrdil. K situaci žadatelů o mezinárodní ochranu navrácených do Maďarska na základě nařízení Dublin III žalovaný konstatoval, že ze zákona sice nepatří mezi výjimky, kteří by mohli podat novou či opakovanou žádost o mezinárodní ochranu na území Maďarska, z výkladu a praxe NDGAP však vyplývá, že jsou vyzýváni k prohlášení o záměru žádat o mezinárodní ochranu, načež je řízení maďarskými úřady zahájeno. Dále žalovaný vysvětlil, proč neshledal důvody k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
9. V ní nejprve obecně namítl, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a dostatečně neodůvodnil napadené rozhodnutí.
10. Konkrétněji pak zpochybnil příslušnost Maďarska k posouzení jeho žádosti. Namítl, že žalobci bylo zrušeno povolení k pobytu v Maďarsku dne 11. 4. 2025, tedy 8 měsíců před tím, než požádal o mezinárodní ochranu. Dle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III je příslušným pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu členský stát, který vydal povolení k pobytu. Dle citovaného ustanovení je však nutné, aby toto povolení bylo platné, což v případě žalobce nebylo téměř rok. Nelze postupovat ani podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, protože ten se týká platného víza, kterým žalobce taktéž nedisponoval. Z nařízení Dublin III tak nevyplývá příslušnost Maďarska.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že Maďarsko je v tomto případě příslušné podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, protože maďarské povolení k pobytu bylo žalobci zrušeno před méně než 2 roky. Ostatně Maďarsko svoji příslušnost uznalo.

Posouzení věci soudem

12. Žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Ten však nebyl k jejímu posouzení místně příslušný. Proto ji usnesením ze dne 11. 3. 2026, č. j. 54 Az 1/2026-20, postoupil Krajskému soudu v Praze. Zdejší soud spis obdržel dne 19. 3. 2026.
13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
15. Podle § 10a odst. 1 písm. b) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Žalovaný správně určil Maďarsko jako primárně příslušný stát podle čl. 12 nařízení Dublin III

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

16. Jedinou konkrétní žalobní námitkou žalobce zpochybnil závěr žalovaného, že Maďarsko je státem primárně příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na základě čl. 12 nařízení Dublin III.
17. Tato námitka není důvodná.
18. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
19. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, na který odkazuje čl. 12 odst. 4, platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
20. Soud proto souhlasí s žalovaným, že příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochrany je na základě čl. 12 odst. 1 a 4 nařízení Dublin III primárně Maďarsko, neboť to nesporně žalobci vydalo povolení k pobytu, jehož platnost skončila před méně než dvěma roky. Byť se přesné datum, kdy žalobce oprávnění k pobytu pozbyl, v dokumentech založených ve správním spise mírně liší, vždy jde o rok 2025, a tedy dobu „před méně než dvěma roky“. Do tohoto období spadá i tvrzené datum zrušení maďarského povolení dle žaloby (11. 4. 2025).
21. Takto – poukazem na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III – ostatně žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil, což žalobce v žalobě zcela pomíjí a odkazuje pouze na čl. 12 odst. 1 a 2 nařízení. Nevznáší žádnou konkrétní námitku, pro kterou by měl být závěr žalovaného ohledně použitelnosti čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III nesprávný. Netvrdí například, že by Maďarsko žalobci povolení k pobytu nevydalo, že jeho platnost skončila před více než dvěma roky nebo že žalobce opustil území členských států.

Soud je povinen zohlednit systémové nedostatky maďarského azylového řízení i bez žalobní námitky

22. Unijní azylový systém je založen na principu vzájemné důvěry a domněnce, že každý členský stát dodržuje unijní právo a zejména lidská práva [srov. bod 22 preambule nařízení Dublin III a rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 21. 12. 2011, spojené věci C-411/10 a C-493/10, *N. S. a další*, odst. 83]. Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, a proto existuje riziko, že žadatelé o azyl budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy.
23. Proto čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III zapovídá, aby byl žadatel přemístěn do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, pokud existují závažné důvody domnívat se, že v něm dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

24. Soud si je vědom judikatury, podle které pokud chce žalobce vyvrátit domněnku, že každý členský stát dodržuje unijní právo a lidská práva, musí za tímto účelem vznést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (rozsudky NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, odst. 22, a ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 Azs 66/2022-57, nebo usnesení NSS ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 89/2024-49, odst. 14, a ze dne 6. 11. 2025, č. j. 5 Azs 204/2025-38, odst. 15). V posuzované věci žalobce žádné takové důvody v žalobě netvrdí a důkazně nepodkládá.
25. Výše uvedené požadavky na žalobní tvrzení ale podle soudu nebrání tomu, aby vedle toho soud sám z moci úřední zohlednil jemu známé systémové nedostatky azylového systému členského státu EU, a zabránil tak přemístění žalobce do země, kde hrozí, že by mohl být vystaven zacházení, které je neslučitelné s jeho základními právy.
26. Soud připomíná, že již v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, rozšířený senát NSS dovodil, že v případě žalob ve věcech mezinárodní ochrany jsou dány specifické důvody k překročení žalobních bodů, a to s ohledem na mezinárodní závazky, které je třeba respektovat, zejména s ohledem na zásadu nenavrácení (*non-refoulement*). Poznatky o nutnosti ochrany žadatele o mezinárodní ochranu nad rámec žalobních bodů mohou plynout „z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně“ (odst. 22–23). Není přitom důvod nepostupovat shodně i při přezkumu „dublinských“ rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 3. 2025, č. j. 2 Azs 5/2025-45, odst. 14, ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22, a ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 Azs 242/2016-24, odst. 15).
27. I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“) a SDEU plyne, že soud nyní nemůže pominout jemu známé systémové nedostatky maďarského azylového systému, přestože žalobce žádné námitky v tomto ohledu v žalobě nevznesl. Již v rozsudku velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09, ve věci *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, ESLP odmítl argument belgické vlády, že stěžovatel své obavy z „dublinského“ přemístění zpět do Řecka nevznesl při pohovoru s příslušným úřadem. Belgické orgány totiž podle ESLP musely být s tehdejšími stavem řeckého azylového systému dobře obeznámeny z celé řady zdrojů. V takové situaci bylo na belgických orgánech, aby pouze nepředpokládaly, že bude se stěžovatelem zacházeno v souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, ale uvedené si též ověřily (viz zejména odst. 346, 352, 359, 365 a 366).
28. Podobně velký senát SDEU ve výše citovaném rozsudku *N. S. a další* dovodil, že „**členské státy, včetně vnitrostátních soudů, nemohou přemístit žadatele o azyl do „příslušného členského státu“ ve smyslu nařízení č. 343/2003 [Dublin II, pozn. soudu], nemohou-li ponechat bez povšimnutí skutečnost, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny** (odst. 94; zdůraznění zde i dále doplněno krajským soudem). Na tento závěr dokázal SDEU i ve své další judikatuře (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 19. 3. 2019, C-163/17, *Jawo*, a rozsudek ze dne 30. 11. 2023, ve spojených věcech C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21, *Ministero dell'Interno a další*, odst. 134).
29. Je pravdou, že oba právě citované rozsudky na jiném místě uvádí, že „**má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento**

soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob“ (rozsudek *Jawo*, odst. 90, rozsudek *Ministero dell'Interno a další*, odst. 136). Uvedené však nepopírá povinnost členských států, včetně soudů při přezkumu „dublinkých“ rozhodnutí, zohlednit jim známé systémové nedostatky azylového řízení.

30. Tento přístup podle soudu potvrzuje rozsudek SDEU ze dne 29. 2. 2024, C-392/22, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, který sice nejprve vysvětluje, že je třeba zohlednit veškeré informace předložené žadatelem o mezinárodní ochranu za účelem prokázání existence rizika zacházení, které je v rozporu s článkem 4 Listiny základních práv EU (odst. 76), pak ale pokračuje: „**Kromě toho je třeba uvést, že bez ohledu na informace poskytnuté žadatelem** členské státy nemohou přemístit žadatele do příslušného členského státu, nemohou-li ponechat bez povšimnutí skutečnost, že systémové nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v tomto členském státě představují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. prosince 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, bod 94, jakož i ze dne 19. března 2019, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 85). **Nelze tedy vyloučit, že členský stát pověřený určením příslušného členského státu bude muset z vlastního podnětu zohlednit relevantní informace, které jsou mu známy, aby mohl rozhodnout o použití čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci nařízení Dublin III**“ (odst. 77).

31. Z výše uvedeného podle soudu vyplývá, že tvrzení o systémových nedostacích azylového řízení členského státu, který byl žalovaným určen jako příslušný, může vznést a prokázat žalobce. Vedle toho je však soud povinen zohlednit z moci úřední též jemu známé systémové nedostatky azylového řízení v daném členském státě, a to bez ohledu na uplatněné žalobní body.

Maďarské azylové řízení vykazuje systémové nedostatky, které se mohou dotýkat i žalobce

32. V případě Maďarska je přitom podle soudu dlouhodobě známo, že jeho azylový systém trpí závažnými nedostatky. Pro nyní posuzovanou věc nemá smysl tyto nedostatky podrobně rozebírat, postačí odkázat na relevantní judikaturu SDEU (rozsudek velkého senátu ze dne 17. 12. 2020, C-808/18, *Komise proti Maďarsku*, rozsudek ze dne 22. 6. 2023, C-823/21, *Komise proti Maďarsku*, a rozsudek ze dne 13. 6. 2024, C-123/22, *Komise proti Maďarsku*), ESLP (např. rozsudek ze dne 8. 7. 2021, č. 12625/17, *Shahzad proti Maďarsku*, rozsudek ze dne 22. 9. 2022, č. 18531/17, *H.K. proti Maďarsku*, rozsudek ze dne 24. 6. 2025, č. 46084/21, 40185/22 a 53952/22, *H.Q. a další proti Maďarsku*) i českých správních soudů (např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2024, č. j. 2 Azs 134/2024-31, a ze dne 17. 4. 2025, č. j. 3 Azs 38/2024-62, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2026, č. j. 33 Az 3/2026-34, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2024, č. j. 2 Az 11/2024-27).

33. Pro nyní posuzovanou věc jsou podstatné ty nedostatky tamního azylového řízení, které se s určitou mírou pravděpodobnosti mohou týkat žalobce (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38, odst. 16).

34. V tomto ohledu je nanejvýš problematická maďarská právní úprava, podle níž se musí žadatel o mezinárodní ochranu nejprve osobně dostavit na maďarské velvyslanectví v Bělehradě nebo v Kyjevě, aby zde předložil prohlášení o úmyslu pro účel podání žádosti o mezinárodní ochranu, načež je toto prohlášení postoupeno NDGAP a na základě jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

posouzení je pak rozhodnuto o tom, zda bude takovému žadateli vůbec umožněn vstup do Maďarsku za účelem podání samotné žádosti o mezinárodní ochranu.

35. Tuto úpravu, která podmiňuje vůbec možnost požádat o mezinárodní ochranu předchozím předložením prohlášení o úmyslu u maďarského velvyslanectví nacházejícího se ve třetí zemi a vydáním cestovního dokladu, který umožňuje vstup na maďarské území, shledal SDEU ve výše odkazovaném rozsudku C-823/21 rozpornou s čl. 6 procedurální směrnice. Maďarsko tuto úpravu v reakci na závěry SDEU nezměnilo (viz rozsudek C-123/22, odst. 123). Též ESLP shledal tuto úpravu rozpornou s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudek *H.Q. a další proti Maďarsku*).
36. Žalovaný si byl této právní úpravy vědom, přičemž připustil, že žadatelé o mezinárodní ochranu navrácení do Maďarska na základě nařízení Dublin III nejsou dle zákona vyňati z tohoto pravidla. S odkazem na výše zmíněné informace OAMP a NDGAP nicméně žalovaný dovodil, že v praxi NDGAP toto pravidlo v případě dublinských transferů neuplatňuje a pokud takový žadatelé prohlásí, že chtějí žádat o mezinárodní ochranu, je řízení o této žádosti maďarskými úřady zahájeno.
37. Tento závěr však již byl zpochybněn výše citovanými rozsudky NSS č. j. 2 Azs 134/2024-31 a č. j. 3 Azs 38/2024-62. V prvně odkazovaném rozsudku NSS uvedl:

„[34] Z podkladů shromážděných stěžovatelem není zřejmé, z čeho tam popisovaný postup maďarských orgánů vyplývá, tedy do jaké míry jde o postup právně závazný, jehož se může tzv. dublinský navrátilce domáhat u nezávislého orgánu (soudu), a zda je tvrzení maďarských orgánů potvrzováno rovněž reálnou praxí (tedy zda je potvrzeno praktickými zkušenostmi s přístupem maďarských orgánů). Zpráva OAMP připouští, že popisovaný postup nemá oporu v legislativě. Podle ní totiž mohou žádost o udělení mezinárodní ochrany podat na území Maďarska pouze osoby, které úspěšně prošly procedurou u velvyslanectví v Kyjevě a Bělehradu. Výslovně upravené výjimky z tohoto legislativně nastaveného rámce přijímání žádostí nezahrnují žadatele předané na základě Dublinského nařízení. V této souvislosti není z prohlášení NDGAP zcela zřejmé, zda je umožněno podat žádost o udělení mezinárodní ochrany všem tzv. dublinským navrátilcům, nebo jen těm, kteří splňují podmínky vnitrostátní úpravy umožňující podání žádosti na území Maďarska (např. příbuzní osob, jimž byla přiznána doplňková ochrana). Ze shromážděných zpráv se lze domnívat, že základní zákonem upravené pravidlo vymezující okruh osob oprávněných podat žádost na území Maďarska je u tzv. dublinských navrátilců prolamováno jakousi faktickou praxí maďarských orgánů. Ze zpráv však nevyplývá, na čem je tato praxe založena, tedy do jaké míry je právně závazná a vynutitelná konkrétním dublinským navrátilcem (žadatelem). Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že nepostačuje, pokud by prezentovaná praxe byla založena toliko na dobré vůli, resp. libovůli správního orgánu. Ze shromážděných podkladů nelze dovodit pravou povahu této deklarované praxe maďarských orgánů, tedy zda vyplývá z interních pokynů, jejichž aplikace žadatelům zakládá legitimní očekávání, či z judikatury nebo ústavních maxim, a zda se může v případě odchýlení se od této praxe žadatel účinně obrátit na nezávislý soud. Ze zpráv nelze ani dovodit, zda jde o praxi potvrzenou průběhem takového počtu řízení o mezinárodní ochraně tzv. dublinských navrátilců, že lze hovořit o ustálené a jednotné praxi, nebo zda jde o praxi nahodilou. Zprávy shromážděné stěžovatelem se neopírají o poznatky vnějších aktérů (třetích osob) monitorujících průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ani statistické údaje o počtu dublinských navrátilců neumožňují učinit si ve vztahu k této otázce žádnou konkrétnější představu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neshromáždil dostatek zpráv o průběhu řízení o mezinárodní ochraně v případě tzv. dublinských navrátilců, zejména z hlediska přístupu k podání žádosti a věcnému posouzení jejích důvodů. Stěžovatel zjistil skutkový stav ohledně této klíčové otázky nedostatečně, a ten tak vyžaduje doplnění. **Za daného stavu totiž nelze spolehlivě posoudit, zda by měl žalobce v případě předání do Maďarska přístup k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany,** přičemž nelze prozatím dospět k závěru, že by stěžovatel vyčerpal všechny možnosti směřující ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu. K objasnění skutkového stavu je přitom nejlépe disponovaný žalovaný, jenž může využít širší palety nástrojů než soud, ať již k detailnějšímu objasnění skutkového stavu, nebo k sjednání individuálních záruk. Městský soud měl za této situace zrušit rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Jeho závěr, že rozhodnutí stěžovatele je nezákonné, neboť maďarské azylové řízení vykazuje systémové nedostatky i ve vztahu k tzv. dublinským navrátilcům, je předčasné a je nezbytné ho v tomto rozsahu korigovat. Nejvyšší správní soud se z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu nemohl zabývat zmíněnou právní otázkou.“

38. Žalovaný v nyní posuzované věci fakticky vycházel ze stejných podkladů, které shledal NSS nedostatečnými pro ověření, že dublinští navrátilci mají v Maďarsku účinný přístup k řízení o udělení mezinárodní ochrany. Byť jeden z podkladů, zpráva OAMP, byla formálně aktualizována (zpráva OAMP ze dne 10. 7. 2023, která byla podkladem ve věci řešené NSS, byla v nyní posuzované věci nahrazena zprávou OAMP ze dne 6. 10. 2025), uvedené nedostatky zůstaly. Nadále platí, že není jasné, z čeho pramení žalovaným popisovaná praxe, která je v rozporu s tamní zákonnou úpravou, a do jaké míry je tato praxe právně závazná a vynutitelná. Ze zprávy OAMP přesvědčivě nevyplývá, že by šlo o ustálenou a jednotnou praxi. Není ani jasné, zda by se žalobce v případě odchýlení se od této praxe maďarskými úřady mohl účinně obrátit na nezávislý soud (srov. rozsudek ESLP *H.Q. a další proti Maďarsku*, odst. 122, a rozsudek SDEU C-123/22, odst. 81).
39. Druhý z podkladů, Informace NDGAP poskytnuté Agentuře Evropské unie pro otázky azylu, se nijak neproměnil oproti podobě, kterou kritizoval NSS v rozsudku č. j. 2 Azs 134/2024-31. Zde soud připomíná, že jde toliko o odpovědi NDGAP na dotazy Agentury Evropské unie pro otázky azylu. Obsah této zprávy je proto třeba považovat za tvrzení maďarského orgánu odpovědného za rozhodování o mezinárodní ochraně, které nebylo nijak verifikováno (viz odst. 32 rozsudku NSS).
40. Soud proto uzavírá, že za popsané situace nelze s dostatečnou jistotou zaručit, že v případě předání žalobce do Maďarska bude jeho žádost o mezinárodní ochranu tamními úřady skutečně projednána. Právo na meritorní posouzení podané žádosti je přitom jedním ze základních pilířů společného evropského azylového systému. Není-li toto právo respektováno, hrozí, že osoba, která by v souladu s evropským právem byla oprávněna žádost podat, bude navráćena (vyhoštěna) do země původu či třetí země, aniž by bylo prověřeno, zda jí v takové zemi nehrozí pronásledování či vážná újma (srov. odst. 27 a 29 citovaného rozsudku NSS). Za tohoto stavu nemůže být žalobce přemístěn do Maďarska (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 21. 11. 2019, č. 47287/15, *Ilias a Ahmed proti Maďarsku*, odst. 130–138). Takový krok by byl v rozporu se zásadou nenávracení (*non-refoulement*).
41. Soud pro úplnost podotýká, že v nyní posuzované věci se vůbec nezabýval a ani nemohl zabývat samotnou důvodností podané žádosti o mezinárodní ochranu (srov. § 10a odst. 2

zákona o azylu). V nyní posuzované věci jde „pouze“ o určení členského státu příslušného k posouzení podané žádosti. Při přezkumu takového rozhodnutí nehraje otázka, zda žalobci skutečně v zemi původu hrozí pronásledování či vážná újma, žádnou roli (srov. poslední odkazovaný rozsudek ESLP, odst. 137).

42. Soud si je vědom toho, že dospěl k odlišným závěrům než ve svém nedávném rozsudku ze dne 2. 4. 2026, č. j. 55 Az 3/2026-23. Na základě výše vyložených důvodů je totiž toho názoru, že shora popsané nedostatky maďarského azylového řízení musel zohlednit z úřední povinnosti.

Závěr a náklady řízení

43. Soud tak uzavírá, že žalovaný pochybil, když rozhodl o příslušnosti Maďarska k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, aniž by si spolehlivě ověřil – a do spisu v tomto ohledu opatřil dostatečné podklady – že žalobce bude mít v Maďarsku účinný přístup k řízení o své žádosti. Podle rozsudků č. j. 2 Azs 134/2024-31 a č. j. 3 Azs 38/2024-62 jde v dané situaci o vadu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil z tohoto zákonného důvodu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Žalovaný tak v dalším řízení podrobněji a spolehlivěji zjistí skutkový stav, což v dané situaci znamená, že se pokusí si opatřit ještě další podklady k přístupu dublinských navrátilců k azylovému řízení v Maďarsku (v prvé řadě se nabízí přímo samotná zpráva *AIDA Country Report Hungary*, která beztak tvoří prakticky jediný zdroj pro zprávu OAMP ze dne 6. 10. 2025). Bez doplnění dalších podkladů nelze bezpečně učinit závěr, že žalobce bude mít v Maďarsku účinný přístup k řízení o své žádosti. Vedle doplnění skutkových zjištění lze zvážit též cestu sjednání individuálních záruk, jak zmiňují oba poslední citované rozsudky NSS. Soud ještě podotýká, že nelze vyloučit, že se v návaznosti na výsledek parlamentních voleb konaných v Maďarsku dne 12. 4. 2026 bude maďarská právní úprava a praxe proměňovat. Je na žalovaném, aby případné změny v tomto ohledu v dalším řízení reflektoval.
45. Pokud jde o náklady řízení, přestože se soud neztotožnil s jedinou žalobcem vznesenou námitkou, ve výsledku žalobce se svojí žalobou plně uspěl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť pro rozhodnutí o nákladech je podstatný osud žalobou napadeného rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016 50, odst. 28). Proto mu soud náklady řízení podle citovaného ustanovení přiznal.
46. Důvodně vynaložené náklady žalobce spočívají v nákladech na zastoupení advokátem. Ty tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby po 4 620 Kč [1) převzetí a příprava zastoupení a 2) sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“)], za jeden úkon s poloviční sazbou 2 310 Kč [návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu] a tři paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
47. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 900 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. dubna 2026

Karel Ulík v. r.
samosoudce